

plněné výbuchy mě od něho stále víc a více odpuzují. Nedávám ale najevo svou dotčenost, jsem na něm bohužel závislý. Co bych si počal bez zásobníku známek? On to ví a využívá své převahy.

## XXVI

Příliš mnoho se děje letos na jaře. Příliš mnoho tužeb, nekonečných nároků, nakupených a nesplněných ctižádostivých snah přeplňuje ty temné hlubiny. Rozpínavost jara nezná hranic. Řídit tu obrovskou, rozvětvenou a rozrostlou podívanou je nad mé síly. Chtěl jsem přenést část břemene na Rudolfa, proto jsem ho jmenoval spoluvládce. Samozřejmě anonymně. Společně s jeho zásobníkem známek tvoříme my tři neoficiální triumvirát, na němž spočívá tíha odpovědnosti za celou tu neprozkoumanou a neobsáhnutelnou sféru.

## XXVII

Neměl jsem odvalu obejít vilu a dostat se na druhou stranu. Bezpochyby bych byl zpozorován. Proč jen mám přesto pocit, jako kdybych tam už někdy byl – někdy velmi dávno? Neznáme vlastně už předem všechny krajiny, s nimiž se v životě setkáme? Může se vůbec stát ještě něco úplně nového, co bychom v nejhlubších skrýších nitra už dávno nepředvíдали? Víím, že jednou ve velmi

pozdní hodině budu stát tam na prahu zahrad ruku v ruce s Biankou. Vstoupíme do těch zapomenutých zákoutí, kde jsou mezi starými zdmi uzavřeny otrávené parky, ty umělé Poeovy ráje plné blínu, máku a opiátových svlačců, hořících pod tmavošedým nebem velmi starých fresek. Probudíme bílý mramor sochy spící s prázdnými očima v tom světě za okrajem, za hranicí zvadlého odpoledne. Vyplašíme jejího jediného milence, červeného upíra, podřimujícího v jejím klíně se složenými křídly. Nezvučně odletí, měkký, plující a vlnící bezmocným, netělesným, křiklavě červeným cárem bez kostry a bez hmoty, zavíří, roztřepetá se a zmizí beze stopy v zmrtnělém vzduchu. Malou brankou vejdemo na zcela prázdnou mýtinu. Rostliny tam budou spálené jako tabák, jako prerie v pozdním indiánském létě. Bude to možná ve státě New Orleans nebo Louisiana – avšak země jsou jen pouhou záminkou. Usedneme na kamenné obezdívce čtvercového rybníčka. Bianka si smolí bílé prsty v teplé vodě, plné žlutého listí, a nepozvedne oči. Na druhé straně bude sedět černá štíhlá postava, celá zahalená. Šeptem se optám, kdo je to, Bianka zatřese hlavou a tiše odpoví: „Neboj se, neposlouchá, je to moje zemřelá matka, která zde bydlí.“ Potom mi bude vyprávět věci nejsladší, nejtišší a nejsmutnější. Nebude už žádná útěcha. Bude se stmívat . . .